

faa vilde det tjene til at indskrænke Forbruget af Brændeviin; men jeg troer ikke, at det i alle Tilfælde vil finde Sted. Det kan ikke seile, at der er mange af Thingets Medlemmer, der kjende Egne af Jylland, hvor det, for at drikke Caffe, ogsaa er nødvendigt at drikke Brændeviin, saaledes, at jo mere Caffe der drikkes, desto mere Brændeviin drikkes der ogsaa. Forøvrigt skal jeg stemme for den første Paragraph. Med Hensyn til, hvad der er anført af den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (C. N. Petersen), skal jeg tillade mig en Bemærkning. Han indrømmede, at der var Trang til flere Høferier paa Landet, og at han ogsaa ønskede, at Trangen blev afhjælpet, samt at dette skete bedst og fuldstændigst ved at frigive Handelen, men, naar der i den Henseende hidtil efterhaanden er meddeelt flere Bevillinger, saa følger det dog ikke deraf, at det vil blive saaledes ved. Der blev anført af den ærede Rigsdagsmand, at der var Sogneforstanderskaber, som erklærede sig imod at meddele en Ansøger i den Anledning en Anbefaling, og deraf uddrog han den Slutning, at Sogneforstanderskaberne i Almindelighed ikke erkjendte denne Trang. Jeg troer, at denne Slutning ikke saaledes kan holde Stik. Det kan vel være muligt, at Sogneforstanderskaberne have nægtet Anbefaling paa en saadan Ansøgning, men det kan jo have været af personlige Hensyn, og deri ligger da ikke, at de skulle ville modsætte sig enhver Bevilling til Høferi. Naar det derimod nu blev en fri Sag, saa bortfaldt jo saadanne Bevillinger. Jeg troer derfor, at det er bedre, at Handelen frigives, end at Trangen afhjælpes ad Bevillingsveien.

U. Sage: Det ærede Medlem, som nys talte, meente, at Udvalgets Forslag var en Indskrænkning i Colonialhandelen; Udvalget har derimod troet, at det var en Udvidelse af den. Det ærede Medlem har meent, at, naar man drikker Caffe, drikker man ogsaa Brændeviin; Udvalget har meent, at der dog kunde gives nogle Tilfælde, hvor man ikke havde Penge til begge Dele, og derfor vilde foretrække Caffe alene, og vi have altsaa troet, at vi vilde udrette noget Godt, dersom vi kunde

fremme Caffedrikningen og indskrænke Brændeviindrikningen. Jeg ønsker dernæst at sige et Par Ord til Beroligelse for de sjællandske Kjøbstæder, der have afgivet en Erklæring, som stærkt minder om den Erklæring, endeel jydske Kjøbstæder afgave i Anledning af Jernbanen, hvori de fraraadede denne, fordi de troede, det vilde være til Skade for og en Indskrænkning i deres Bedrift, naar Jernbanen satte Folk i Jylland i Forbindelse med andre Egne end dem selv. Dmtrent det Samme er Tilfældet her. Der er Folk i alle Kjøbstæder, som ere istand til at anstaffe sig Colonialvarer ligesaa billigt som nogen af de Mellemhandlere eller Urtefræmmere i Kjøbstæderne, hos hvem Høferne kunne kjøbe, og, dersom de altsaa ikke selv sørge for at drage Fordeel af en Udvidelse af Høferhandelen paa Landet, saa er det deres egen og ikke Lovens Skyld.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved:

1) Bregendahl's Forslag til den af Udvalget foreslaaede § 1, saalydende:

I første Linie bliver istedetfor Ordene „skal herefter være“ at sætte: „er“
ved toges med 40 Stemmer mod 35.

2) Sammes Forslag:

I Slutningen af samme Paragraph bliver istedetfor Ordene: „for Fremtiden staae aaben“ at sætte: „gjælde“
ved toges med 48 Stemmer mod 23.

3) Udvalgets Fleertals Forslag til samme Paragraph:

Der tilføies som Slutning: „Kaffe, Kaffesurrogater, Sukker og Thee“
ved toges med 73 Stemmer mod 2.

4) Udvalgets Forslag til en ny § 1 istedetfor det oprindelige Lovforslags §§ 1 og 2, med de nu vedtagne Forandringer, saalydende:

„Det er enhver fuldmyndig Mandsperson, samt Enker og Fruentimmer, som have Myndighedsbevilling, tilladt fra et fast Udvalgssted paa Landet at drive Handel, ikke